

אוניברסיטה פתוחה

קובי שם טוב

אוניברסיטת ת"א. 900 חובבי ריקוד עם מתגלגלים סביב הפרקט, נגד כיוון השעון. כולם שם. וכדי שלא תתבלבלו, חילקנו עבורכם את החובבים הללו לכמה קטגוריות. גם אתם נמצאים שם.

אוניברסיטת ת"א, אולם הספורט, ערב ריקודי עם. כמו גשם הם מטפטפים פנימה. בתחילה בודדים, אח"כ חבורות, ולבסוף האולם כולו, כולל היציעים, מלא בחובבי ריקודי עם. חלקם הגדול על הפרקט, במעגל ענק ואינסופי, שאין לו סוף והתחלה והאחרים תופסים עמדה ביציע, נהנים מהמוזיקה והביצועים.

המראה בתחילה הוא משונה מעט. אולם ספורט שהקהל שבו נמצא בתוכו במקום מסביב, ביציע, אבל לאט לאט מסתבר שהחברה האלה באמת נמצאים במקום המתאים להם, כיוון שההצגה האמיתית היא שלהם ולכן טבעי שהיא תהיה שם.

בצד האולם עומדת במה, עליה פרוש כל ציודו של המרקד, כשמעל לכל עומד המנחה, יהודה עמנואל, בכבודו ובעצמו ומנווט את הערב בין שיר לשיר. הקהל מצידו, מגיב אחרת לכל שיר. בריקודי זוגות הפרקט מתמלא. בריקודי מעגל פחות.

הריקודים המורחיים הם הכי שימושיים. רוב האנשים פורשים אז הצידה, ומנצלים את הזמן כדי להחליף חולצה, להתנגב מהזיעה, או לשתות משהו. אגב, המקום כולו מעביר תחושה של סאונה אחת גדולה. האנשים מודעים לבעיה וזה לא מטריד כמעט אף אחד מהם. מגיעים מצויידים במגבות, בקבוקי שתיה, חולצות להחלפה.

ביותר מקצועית על הריקודים, הרקדנים, או המרקד, קצת קשה להעביר. אך כאורח לערב באולם האוניברסיטה לא קשה היה לחלק את הרקדנים באולם לכמה קטגוריות. זה היה אפילו משעשע. זה הולד ככה:

הסולידים - אלה החברים שמכירים כמעט את כל הריקודים. הם באים יותר לעבוד מאשר לרקוד. רוקדים מהצעד הראשון ועד לאחרון של כל ריקוד. במרווח הקצר שבין הריקודים הם פשוט נעמדים ומחכים לאות. הם גם מקפידים על המעגל, ומשתדלים שלא להחמיץ אף צעד ואף ריקוד. אלה מקבלים תמורה מלאה לכספם.

הרוקדים - גייס קרוע, טריקו דהו ורחב בכמה מידות, עניל באהן, באן, או בכל מקום אחר. לרוב גם יחפים.

צילומים: משה שורק

גוררים עצמם במעגל, כשהראש נטוי הצידה והשיער מקפץ עם כל דילוג. אגב, את הדילוגים הם מבצעים במין הטיה קלה של הגוף, שלא תקפיץ חלילה את הרגל מהפרקט. הם נשארים צמודים לריצפה. מה שבטוח בטוח. אגב, הרגליים אולי על האדמה, אבל הראש הרחק הרחק מכאן.

המושלמים - הללו, לא רק שהם יודעים בעל פה את צעדי כל הריקודים, הם גם מכרחים שאחרון הרוקדים שבאולם יידע שהם יודעים. כל תנועה מודגשת, כל סיבוב מושלם. כולל תנועות ידיים, חיך על השפתיים, חלקם אפילו מגיע בבגדים מתאימים. בקיצור, אותם לא מעניינת העובדה שמסביבם רוקדים עוד 900 איש. הם מרגישים כאילו הם עכשיו כוכבים בהופעה על הבמה, ומרגישים מחויבות לקהל שלהם.

האקסטרווגנטים - קודם כל הלוש: מכנסי עור, רצוי צמודות. חגורה נוצצת. עגילים בכל מקום אפשרי. חולצה כמה שיותר צועקת, רצוי רוד, עם פרחים ירוקים ועלים אדומים, או להיפך. הריקוד פה לא

משנה כל כך. חשוב איפה עומדים. בדרך כלל זה במרכז האולם. בלב החגיגה כולה. לרוב יש להם גם וריאציות שונות לצעדים שכל השאר מבצעים.

האירונים - אלה באו יותר להתעמלות מאשר לריקודי עם. מכנסי מגבת, גופייה קצרה. סרט קשור סביב המצח וסרטים סופגי זיעה גם סביב פרקי הידיים. המגבת שלהם תמיד בהישג יד ובקבוק המים גם הוא קרוב. כל צעד הוא אצלם ניתור וכל ניתור הוא לפחות הכנה לתחרות קפיצה לגובה. כמובן ועלי ספורט, ומה שחשוב זה המראה הרטוב - מה שיותר זיעה, יותר טוב.

המאובנים - הלוש פה לא משנה, מה שחשוב פה זה קודם כל בן הזוג. החברה הללו מופיעים תמיד בזוגות. 900 איש באולם לא קיימים בשבילם. הם מדמיינים שהם עכשיו בבית, או באולם פרטי, וכל ההרקה ההמונית הזו היא עוד פרק בספר הרומנטי שהם כותבים יחד, ושמו: אלף חיוכים קטנים. הם לרגע לא מורידים את

העיניים זה מזה. כל ריקוד הוא אצלם ריקוד זוגות וכל הזמן נדמה שהם רק מחכים שתיגמר ההרקדה ואז, סוף סוף יוכלו לרוץ הביתה ולהתחבק באמת.

החקיינים - אלה נמצאים פה בפעם הראשונה, או השנייה. את הצעדים הם לא כל כך מכירים, אבל כסף הם שילמו בכניסה והם ירקדו, ועוד איך ירקדו. העובדה שהם לא מכירים את הצעדים היא מישנית בלבד. הם פשוט נצמדים לאחד הרקדנים, בד"כ מאלה שנמנים על קטגוריית המושלמים, ומתחילים בחיקוי. המושלם ימינה - גם הם. המושלם שמאלה - הם אחריו. יש לפעמים בעיה, כיוון שהמושלמים הניל, ברצותם להיות באמת מושלמים, מתחילים את התנועה ימינה כשהם לוקחים קודם כל תנופה, שמתבטאת בפניה קלה שמאלה, כדי להגביר את אלמנט הסיבוב, או מה שזה צריך להיות. החקייני לא תמיד מבין את הניואנס הקטן ונופל בפח.